

за сърби въ лѣсковско, пиротско, нишко и вранско. По нея се е ржководилъ и графъ Игнатиевъ, „стари пријателъ српски“¹⁾, при опрѣдѣление западнитѣ граници на българската автономна областъ²⁾. Князь Черкаски пѣкъ въ документирата си записка до Императора Александра II твърди, че града Лѣсковецъ е населенъ съ албанци и турци, когато окржжието му е чисто българско³⁾. По неговия планъ, изпратенъ до руския воененъ министъръ въ Плоещъ, за уредбата на бж-дещето княжество и на западнитѣ му граници, градътъ Лѣсковецъ влиза въ България⁴⁾.

Въ български прѣдѣли спада Лѣсковецъ и споредъ схващанията на нашитѣ стари автори. Напр., въ Геровия прѣписъ на паисиевата история, българската земя се дѣли на четири части: Мисиния (Мизия) съ 38 „градовы болгарскы“. Въ тѣхъ влизатъ Тулча — крайния изтокъ — и Неготинъ — на западъ; Оракия съ 43 „градовы болгарскы“. Между тѣхъ сж: *Нишъ, Пиротъ, Враня, Лѣсковецъ* и др. . . ; Македония — съ 37 града: Скопие Шипъ, Кратово и др. . . ; Дардания — съ 31 града, между които: Охридъ „старая столица Болгаромъ“, Тетово, Призрѣнъ и др.⁵⁾.

Но не само чужденци и наши сж смѣтали населението на Лѣсковецъ и лѣсковска областъ за българско. Такова е било то и за сърбитѣ до 60-хъ години на миналия вѣкъ. Така, въ картата „Србiя и землѣ у коима се србскiй говори са некимъ частима пограничнiй земля управлѣно и на цинкусу резано од професора К. Дежардена, у Београду, 1853“, въ която е посочена точната граница на србската говорна областъ, съставена възъ основа на србската етнографическа наука, вѣнъ отъ тази граница оставатъ градоветѣ Бѣла Паланка, Пиротъ, Лѣсковецъ, Враня, Гилянъ, Прешово, Тетово, Скопие, Куманову и др.⁶⁾ Въ една дописка отъ това врѣме „Србски дневник“ тоже говори за българи въ Лѣсковецъ. „По Бугарской“, казва този вѣстникъ, пугую сада два енгелска путника, неки Кокс и Стабъ. На петровъ данъ били су

¹⁾ Путничке црте Владана Ђорђевића. Книга трећа, 1874, стр. 63.

²⁾ К. Пърличевъ, Лѣсковецъ на Морава, исторически бѣлѣжки. Скопје, 1916 г., стр. 11—12.

³⁾ А. Иширковъ, Князь Черкаски и границитѣ на България. Свободно мѣтже, г. II, кн. 48, стр. 669 отъ 29 ноември 1914 г.

⁴⁾ К. Пърличевъ, Лѣсковецъ на Морава, стр. 12.

⁵⁾ Иширковъ, Приносъ къмъ етнографията на македонскитѣ славѣни, стр. 27—28.

⁶⁾ Иширковъ, Приносъ къмъ етнографията на македонскитѣ славѣни, стр. 25—26. Сжщо — Йорд. Ивановъ, Българетѣ въ Македония, стр. 144.